

profesor yoga
Gregorian Bivolaru

FOCUL

ASPECTE OCULTE, INIȚIATICE ȘI SIMBOLICE

c o l e c Ț i a
SPIRITUALITATE

Lux**Sublima**
București 2015

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Bivolaru, Gregorian
Unele aspecte oculte, inițiatice, simbolice referitoare la foc /
prof. yoga: Gregorian Bivolaru. - București : Lux Sublima, 2015
ISBN 978-973-1823-37-9

294

EDITURA LUX SUBLIMA
tel.: 0747.076.225
internet: www.luxsublima.ro
e-mail: office@luxsublima.ro
ISBN 978-973-1823-37-9

Redactor: Clionela Godeanu
Tehnoredactare și coperti: Attalesir Baciu

©Copyright 2015 Editura Lux Sublima
Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii Lux Sublima.
Reproducerea oricărui fragment din lucrarea de față
este posibilă numai cu acordul scris al editurii.

Dragi cititori,

Pentru a veni în întâmpinarea tuturor celor care aspiră să înțeleagă așa cum se cuvine și să aprofundeze aspectele importante prezentate în această lucrare, a fost conceput un glosar de termeni specifici ce figurează în final. Precizăm că am ales să marcăm în cadrul textului cu o steluță, plasată sus, în partea dreaptă toți termenii ce figurează în glosar (spre exemplu, adevăr), pentru a vă atrage atenția că le puteți găsi și consulta explicațiile in extenso în glosarul inclus în finalul acestei lucrări.*

Ființele umane capabile să pătrundă în profunzime semnificația misterioasă a focului au înțeles deja enorm și au o altă viziune interioară, mai ales atunci când se află pe o cale spirituală autentică.

Cea mai formidabilă descoperire a omului a fost aprinderea focului.

Cei înțelepți spun că esența fundamentală a focului este eterul enigmatic (*akasha tattva**), ce este mereu prezent, etern. Din acesta apare misterul real și misterul aparent al focului.

În Orient se spune că prin intermediul lui *Agni**, focul cel tainic ce este totodată fiul lui *Brahma**, oamenii au început să domine Pământul într-o anumită măsură.

Prin intermediul aprinderii focului, clarvăzătorii antici au reușit să întrevadă unele secrete ale universului, iar apoi a devenit cu putință pentru ei să asculte vocea interioară ce conduce la singurul Dumnezeu, care se află deasupra tuturor zeilor. Cei inițiați afirmă că focul cel tainic al aerului apare din focul apei și apoi se manifestă împreună cu energia tainică a spațiului și cu energia tainică a timpului.

Trupul ființei umane se consumă întocmai ca o lumânare. Putem analiza compoziția unei lumânări, însă dacă dorim să analizăm compoziția unei flăcări, descoperim cu uimire că nu este cu putință, oricâte eforturi am face.

Orice societate umană va fi întotdeauna precum un foc înconjurat de cărămizi.

Pe parcursul vieții sale, fiecare om se consumă întocmai ca o lumânare. Și dacă nu este capabil să se regenereze și să renască din propria cenușă precum pasărea Phoenix, la un moment dat trupul său va muri. Atunci, vrând-nevrând, el va părăsi definitiv această

lume și va trece în lumea de dincolo (universul astral).

O lumânare, chiar și una zdravănă de nuntă sau de botez, greșește atunci când crede că în realitate focul este ea. Când privim cu atenție și luciditate în jurul nostru, descoperim că, de fapt, focul este etern. Aprins sau stins, vizibil sau invizibil, focul rămâne de fiecare dată el însuși.

Chiar și în situațiile în care ne imaginăm că focul nu există, în realitate el este întotdeauna prezent. De exemplu, dacă atunci când ne aflăm într-o peșteră unde domnește o beznă completă scăpărăm o brichetă, descoperim cu uimire că,

de undeva, din necunoscut, focul țâșnește ca prin farmec. Briche-ta noastră se aprinde și avem pentru o anumită perioadă de timp o flacăra. Este unul dintre misterele fascinante ale focului, pe care poate că unii l-ați intuit, însă la care majoritatea nu v-ați gândit niciodată.

În adâncul unui templu străvechi, demult uitat, o pură și fermecătoare fecioară păzește un vas magic ce conține focul sacru, miraculos, creat de vântul cel subtil și de apa cea subtilă – acesta este semnul focului ce există și aici pe pământ. Această lume, aceeași pentru toți, pentru că Dumnezeu Tatăl a creat-o așa, a fost, este și va fi întotdeauna un perpetuu foc viu, fie cu manifestări arzătoare, fie cu manifestări pâlpâitoare, fie cu momente de stingere. Acest foc este făcut dintr-o nesfârșită și ascunsă energie arzătoare.

Cei înțelepți spun că nu trebuie să aprindem niciodată un foc atunci când deocamdată nu știm dacă vom fi apoi capabili să-l mai stingem.

Focul Universal Secret parcurge o cale invizibilă și este totodată stăpânul nebănuit al Soarelui și al Lunii. Fie atunci când locul unde

arde este un cămin, fie atunci când este aprins într-o peșteră, fie atunci când arde degetele celor năuci și neatenți, fie atunci când el este pentru noi un refugiu, focul rămâne același, flăcările sale rămân aceleași. El nu numai luminează, dar, în această lume, ne și încălzește, mai ales atunci când ne este frig.

Oricât de mică ar fi o flăcără, ea a ucis deja tenebrele și devine astfel pentru ceilalți un reper, o lumină, aducându-ne chiar căldura necesară atunci când avem stringent nevoie.

*Dharma** este precum o făclie aprinsă, luminoasă, ce pătrunde în cauza enigmatică aparent tenebroasă.

Focul este un element enigmatic ce pare însuflețit de o viață autonomă. În anumite ipostaze, luminează și încălzește. În altele el, poate devora aproape totul (de exemplu, în cazul unui incendiu). Când se dezlănțuie, poate arde aproape totul în trecerea sa. De aceea, în viziunea unora, focul este legat de suferință și chiar de moarte.

Se poate spune că focul are o dublă semnificație, de unde decurge ambivalența ce l-a marcat întotdeauna în imaginația umană. Când este luată în considerație latura sa fastă, binefăcătoare, el este înaintea de toate simbolul* sacru al existenței căminului domestic. În Roma antică, focul avea o mare importanță. El era întreținut cu mare atenție de vestale (tinere fecioare vitale, pure și armonioase).

Inițiații știu că atunci când Îi consacram lui Dumnezeu o ofrandă de foc și lumină și primim un răspuns afirmativ, favorabil, avem astfel certitudinea că focul ce devine lumină este alchimizat, transformat și proiectat/transferat în lumea de dincolo (universul astral), unde se manifestă ca un foc tainic subtil. El devine astfel o energie distinctă pe care cel sau cea căreia îi este

consacrată o are la dispoziție și se poate folosi de ea în fel și chip doar în bine, așa cum noi, oamenii, ne folosim de curentul electric în locuința noastră, beneficiind de avantajele pe care ni le procură energia sa misterioasă, energie care ne zgâlțâie și ne sperie când atingem un fir neizolat prin care trece curent electric de 220V.

Să ne amintim că un astfel de foc tainic și miraculos a făcut să se manifeste din plin inspirația dumnezeiască, pogorându-se la un moment dat asupra apostolilor de la Duhul Sfânt. Acel foc magic s-a manifestat apostolilor lui Iisus în prima sărbătoare a Rusaliilor sub forma limbilor tainice de foc.

În străvechiul Mexic se aprindea la începutul fiecărui an un foc nou, consacrat zeilor, iar această acțiune rituală era considerată un act sfânt.

Când este luată în considerație latura sa nefastă, focul este asociat cu imaginea cumplită a flăcărilor îngrozitoare și chinuitoare ale Infernului*, cu incendiile devastatoare, cu distrugerile care apar atunci când se manifestă așa-zisul foc al cerului (trăznetele), cu lava vulcanilor ce țâșnește din interiorul pământului, declanșând groaza.

Referitor la aceste aspecte, este important să ne amintim că prin îmblânzirea focului oamenii au reușit să realizeze multe acțiuni importante.

Descoperirea focului în urmă cu milioane de ani a marcat

începutul civilizației. Contrar unor opinii insuficient argumentate științific, nu a existat niciun trib primitiv care să nu fi cunoscut focul.

Focul este singurul element pe care ființa umană poate să-l producă, fiind de aceea semnul unei anumite asemănări a oamenilor cu Divinitatea. Diferite mituri ale Greciei antice

sau ale Polineziei spun că focul se afla, la origine, doar la dispoziția zeilor și că tocmai de aceea omul a trebuit să-l răpească.

Când este folosit cu înțelepciune, la momentul potrivit, focul poate avea și o acțiune purificatoare, deoarece este capabil să distrugă răul. De exemplu, în Antichitate se considera că focul este întotdeauna capabil să facă să dispară trupurile vrăjitoarelor și ale ființelor demoniace. Tot el făcea de asemenea să dispară (altfel spus anihila) urmele păcatelor în Purgatoriul creștinilor.

Când această flacără a sa purificatoare este consacrată ca ofrandă, este considerată a fi sacră. În cazul adepților lui Zoroastru (Zarathustra), textele lor străvechi conțineau anumite incantații, cunoscute sub numele de „Formulele lui Maclu sau Scurpur“. Ele erau alcătuite, la modul esențial, din anumite formule utilizate

